

SØNDAG D. 23. SEPTEMBER 2007

Prædiken af Axel Grarup

Epistellæsning: Efeserbrevet kap. 3 v.13-21

PRÆDIKENTEKST: LUKASEVANGELIET KAP. 7 V. 11-17

Prædikentema: "Du blev skabt til at tjene Gud - Tjeneste"

Udgangslæsning: Romerbrevet kap. 8 v. 14-15

Skabt til at tjene Gud

I søndagens tekst: Luk 7,11-17, møder vi Jesus fuldt optaget af sin tjeneste. Mennesker omkring ham svarer spontant ved: 'Alle priste Gud og sagde Gud har besøgt sit folk!'. De der er til stede oplever, at Gud er på færde. I de efterfølgende vers kommer så Johannes døberens disciple og spørger: 'Er du den der kommer eller skal vi vente en anden?'

Når jeg har tænkt på, hvilken tak og opmærksomhed Jesus fik for sin opslidende tjeneste, kommer jeg i tanke om en oplevelse under et besøg på Selsø Slot Nord for Roskilde. En del af besøget kom til at handle om 'at tjene' – især om 'tjenende ånder'. Slottets ejer, forfatteren Bernhard Linder fortalte om slottets tjenestefolk, der skulle fungere som 'tjenende ånder' ved at sørge for alle fornødenheder: Varme i pejsen, lys på bordene, blomster og frisk frugt. Men lige så snart de hørte herskabet nærme sig gennem slottets sale, skulle de trække sig tilbage gennem bagdøre og hemmelige gange, for ikke at blive set. De skulle tjene uden at blive set.

Søndagen for fem uger siden, hvor menighedens fælles rejse på 40 dage, sagde Søren i sin prædiken: 'Gud er kærlighed... er ikke en ubestemt varm følelse. Kærligheden er en konkret relation.'

Apostlen Paulus lægger vægt på at kærlighedens konkrete relation er en måde at leve på, hvor mennesket handler til gavn for de andre og er orienteret imod de andre frem for at leve orienteret mod sig selv. Den guddommelige kærligheden er kendetegnet ved 'Kærligheden.. søger ikke sit eget' (1.Kor 13, 5)

Med Jesu Kristi tjeneste som forbillede følger en gennemgribende omvurdering af værdier og status, som Gud derefter valgte at lade herske. Korset blev en fremhævelse af, at de menneskelige værdier vendes på hovedet. Kristus viste os, at Gud ikke regerede som en succesrig herre, men som den, der gik i en ydmyg tjeneste.

Paulus tegner det kristne ideal for menneskelivet ud fra Jesu Kristi liv og finder dette kriterium: Hvordan kan jeg leve, så livet bliver meningsfuldt for dem, jeg omgås? Ikke med almisse og afmålt venlighed, men med den nye, guddommelige kærlighed Jesus Kristus som den første viste os – et liv, hvor vi kommer hinanden forkøbet med barmhjertighed, tilgivelse og retfærdighed – alt sammen helt uden bagtanke eller betingelser.

Livets retning mod de andre er så grundlæggende både for Kristus og kristendom, at det dybest set er absurd at spørge: 'Hvordan kan jeg få et meningsfuldt liv?'. Kristendommen udfordrer os til at spørge: 'Hvilke menneskers liv er jeg involveret i på en sådan måde, at jeg kan give dem et meningsfuldt liv?' Det er spørgsmålet som rejser sig i Jesu fodspor. Og Jesu fortælling om den barmhjertige samaritan understreges endda, at det ikke er mig, der vælger min næste, men at min næste, er den, der beder mig om hjælp – den, der mener jeg kan hjælpe.

At leve således - orienteret imod de andre – bliver en måde at leve hele sit liv på. At tjene er således ikke en rolle jeg går ind i bestemt af situationen om jeg f.eks. er i familie eller kirke. Kristendom en nemlig ikke et sæt regler, traditioner eller roller, jeg skal presse hverken mig selv eller andre ind i. Det ser vi tydeligt, når Jesus i Mt 25 taler om, '...de, som gik ind til deres herres

glæde. De spørger: Hvornår så vi dig sulten, tørstig fremmed, nøgen, i fængsel'. De, der fulgte Guds vej genkendte ikke rollen, for den var ikke påtaget. Det var blevet en tilgang til livet og ikke endnu en opgave på deres skuldre.

Således bliver min udfoldelse også i menighedens sammenhæng en naturlig del af svaret på spørgsmålet: 'Hvordan kan jeg leve meningsfuldt for mine medmennesker? Vi er jo ikke kirke for kirkens skyld, for institutionens skyld. I menigheden er vi fælles om at leve vort liv sammen med Gud - fælles om Gudserfaring. Vi er fællesskab først og fremmest for at hjælpe hinanden tættere på Gud. Og samtidig er menigheden/kirken til for at tjene hele den verden, som Gud skabte og som Han lader sin kærlighed virke i.

Måske melder tanken sig: Hvordan kan jeg magte det? Hvordan kan jeg favne og have kærlighed, kræfter til dette omvendte liv? Bliver jeg ikke slidt op. Jo, sikkert, hvis vi skulle tjene alene. Men vi tjener først og fremmest sammen med Jesus Kristus. Men jeg kan have så travlt med mine egne planer, at jeg ikke hører Talsmanden, som går lige ved min side. Måske er vi hver især for optaget med vores eget, at vi hverken ser hinanden eller talsmanden.

Så går vi let glip af fællesskabets dimension og kraft, som så stærkt blev understreget i Sørensen prædiken sidste søndag om discipelskab: 'I bønnens fællesskab med Jesus og med hinanden begynder vi at ane, hvor ufattelig stor Guds nåde er, så vi tør slippe os selv og hinanden fri af alle krav om at skulle leve op til store idealer, som bare gør os så forpustede. Er bønnen vort åndedræt, bliver vi aldrig forpustede. ..At leve i det fællesskab er at være Jesu discipel.'

Måske føler du, at det er vanskeligt at 'slippe os selv og hinanden fri af alle krav om at skulle leve op til'. Måske skyldes den følelse, at vi lader samfundets tanker om præstation, hvor den onde bliver ved med at viske os i øret 'Vis, hvad du dur til!' med i vort kristenliv?

I alle religioner, og desværre ikke mindst i kristendommen, har mennesker alle dage forsøgt at forsones med Gud med præstationer, ved bønner og gudstjenester, ved moralsk opførsel og ved næstekærlighed. Men tanken er selvødelæggende. Har jeg en snert af præstationsforpligtelse, får jeg aldrig sikkerhed for, om jeg har præsteret nok. Den onde giver præstationen følgeskab af dårlig samvittighed, også når man nærmer sig Gud – er jeg nu god nok. Og som man ser på sig selv sammenligner man sig med sine omgivelser. Så er den ondes spiral allerede begyndt at tage fart: Hvordan er de andre? Kan de andre bedre end mig? Jeg må endelig klare det bedre end andre. osv. I den verden reduceres tjeneste til præstation og det er begyndelsen til ondskab. Ja, selv forsøg på barmhjertighed med blot den mindste bagtanke bliver til manipulation - til ondskab.

Men også i dette svære spørgsmål finder vi et klart modsvar hos Paulus. I hans forkyndelse om tjeneste taler han om en tjeneste, som er nøglen til livet og til alle andre tjenester. For der findes en anden vej - Guds vej:

Læs 2. kor 5, 17-21.

v17 Altså: Er nogen i Kristus, er han en ny skabning. Det gamle er forbi, se, noget nyt er blevet til! v18 Men alt dette skyldes Gud, som forligte os med sig selv ved Kristus og gav os forligelsens tjeneste, v19 for det var Gud, der i Kristus forligte verden med sig selv og ikke tilregnede dem deres overtrædelser, men betroede os ordet om forligelsen. v20 Så er vi altså udsendinge i Kristi sted, idet Gud så at sige formaner gennem os. Vi beder på Kristi vegne: Lad jer forlige med Gud! v21 Ham, der ikke kendte til synd, har han gjort til synd for os, for at vi kunne blive Guds retfærdighed i ham

Her viser Paulus os et nyt mysterium om livet: at når vi tjener i Guds rige – Guds verden er udgangspunktet vendt på hovedet af korset. Vi skal ikke gøre Gud tilpas med ofringer og præstationer – Han har allerede ofret alt alene for at acceptere mig og dig netop som vi er. Det er forsoningens tjeneste.

Denne begyndelsen på al tjeneste er samtidig grundlaget for hele kristenlivet, nemlig at leve i og med den værdighed som Gud tager imod dig med. I Guds verden skal du ikke stå på tæer og gøre dig agtværdig i dine egne øjne. Du er ingen ringere end det barn Gud elsker. Det er korssets gåde og det er forsoningens tjeneste – sandt fællesskab med Gud - givet af nåde – Guds største nådegave til dig.

Selvtillid betyder ikke, at vi er hævet over alle problemer, at vi har styr på os selv. Men den viser sig ved, at vi midt i vor svaghed står ved os selv, fordi vi tror på Guds nåde, som oprejser os midt i vor svaghed. Hvis vores selvtillid var afhængig af, at vi altid var stærke, vil vi bryde sammen, når vi oplever vor svagheder og svigt. Vort selvværd bliver ikke ødelagt af skuffelser, for vi ved, at Gud også i skuffelserne holder os oppe. Det er Guds ufattelige tilgivelse: Og tror vi på Guds tilgivelse, må troen komme til udtryk ved, at vi også tilgiver os selv, accepterer os selv.

Forsoningens tjeneste givet af Guds nåde, fører også til fællesskab med andre - til tjeneste med og for andre –ikke ved at jeg sammenligner mig med andre, men ved at jeg acceptere andre som Gud accepterer mig - netop som jeg er.

Det er Guds frelse til dig – befrielse i Kristus. Og Guds frelse er en skabelsesproces, hvor Gud i Kristus skænker os vort sande værd, som intet menneske kan røve. Gud skaber i os en ukrænkelig værdighed, som ingen kan tage fra os. Og med hver ny dag møder Gud os med tilgivelse og skænker os nyt liv, som han også gjorde det med enkens søn udenfor byporten i Nain.

Og Gud bliver ved med at skabe nyt liv, for fra Ham strømmer uendelig kærlighed – barmhjertighed, tilgivelse og retfærdighed over og i os. Og ved at Jesus Kristus stadig kommer os i møde giver Han os mulighed for at leve og tjene i lyset af Hans guddommelige kærlighed, og her er der nok af barmhjertighed, tilgivelse og retfærdighed - også til alle andre, jeg møder.

Så bliver forsoningens tjeneste, at hvile i Guds arme og leve frimodigt i kærlighedens frie vekselvirkning. Eller for at sige det med Paulus: 'Er nogen i Kristus, er han en ny skabning'.